

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 27. mal. serpana 1894.

List 30.

Presveta Kri.

Pokleknimo pred razpelo,
Jagnje Božje počastimo!
Mnogo je za nas terpelo,
Da nebesa zaslužimo.
„Za blagor naš si Jezus križan,
Na smert sramotno bil ponižan.“

Kri predraga, najsvetejša!
Mólimo Te, prečastita;
Kri si Božja, najčistejša,
Bila vsa za nas prelita.
Na križu Jagnje si viselo,
Iz petih rán si kervavelo.

Kri, ki lila si iz desne
Izveličarjeve roke,
Varuj dušne in telesne —
Vse skušnjave nas otroke!
Razsvetli cerkev, vodi, brani,
Očeta svetega ohrani!

Sveta Kri iz roke leve
Tekla si na zemljo kletó,
Pelji vse neverstva reve,
Krivoverce v cerkev sveto!
Naj združi vse nas Oče večni,
Da vsi na veke bomo srečni!

Kri častita, ki iz noge
Desne si na tla kapljala,
Stori, da bi nas uboge
Zmir gorečnost vse spremljala!
Naj sveti Duh duhovne vodi,
Delf darove jim povsodi!

Kri kapljala si iz rane
Leve noge Učenika;
Ból neznosna naj me gane,
Ko skušnjava je velika!
Dobrote déli, vseh se usmili,
Ki s hudim nas so kdaj žalili!

Serce sveto kervavilo,
Kapljala je Kri presveta;
Serce naše zmir ljubilo
Naj bi večnega Očeta!
Umirajoče v večnost vodi,
Pred stolom milostno jih sodi!

Kri iz Serca ni več lila,
Voda je iz Njega tekla.
Peklu nas je odkupila,
Vsa je vsa iz Serca stekla!
Oj prosim, Kri Te dragocena,
Da ne bi bila nam zgubljena!

Zmagoslav.

Vsemu svetu.

Apostoljsko pismo sv. Očeta Leona XIII.

Vsem knezom in narodom sporoča papež
Leon XIII pozdrav in mir v Gospodu.

(Dalje.)

6. Slovanskim narodom!

Tu navajamo posebno vas, vse slovanske narode, katerih glas oznanja mnogo zgodovinskih spomenikov. Vi veste, kako sta za Slovane za-sluzna vaša sveta očeta v veri, Ciril in Metod, katerih spomin smo tudi mi pred nekaj leti skušali povečati s tem, da smo jima odločili pristojno česčenje. Po njunih krepostih in njunem delovanju je večina rodov vašega debela prejela omiko in izveličanje. Tako se je zgodilo, da je bilo med slovanskimi deželami in rimskimi papeži dolgo časa najlepše medsebojno razmerje, z jedne strani v dobrotah, z druge pa v najzvestejši vdanosti.

Ko je nesrečen čas vaše prednike većinoma odtergal rimski veri, premišlujte veliko vrednost povrata v jedinost. Tudi vas kliče sveta Cerkev

neprenehoma v svoje naročje, pripravljena, vam podati marsikako sredstvo izveličanja, blagostanja in velikosti.

7. Protestantom.

Z ne manjšo ljubeznijo se oziramo na narode, katere je v novejšem času nenavadna prememba stvari in časov ločila od rimske Cerkve. Pozabijo naj raznoverstne dogodbe v preteklosti, dvignejo naj svoje misli nad vse človeške stvari in naj z merilom, želečim samo resnice in izveličanja, razmotravajo od Kristusa vstanovljeno Cerkev. Če s to primerjajo svoje občine in presojujejo, kakšna je pri njih vera, bodo lahko priznavali, da so v mnogih in zelo važnih točkah prvotno resnico pozabili in se razšli v raznoverstne nove zmote; tudi ne bodo tajili, da ni pri njih od one podedovane resnice, katero so začetniki teh novotarij seboj vzeli v ločitev, ostala skorej nobena določena veroizpovedna oblika, ki bi jo morali vsi priznavati.

Da, tako daleč je že prišlo, da se mnogi ne bojé razdirati samega temeljna, na katerem jedino stoji cela vera in vse človeško upanje, namreč Božje narave Izveličarja Jezusa Kristusa. Ravno tako, kakor so prej razlagali knjige stare in nove zaveze, terdeč, da so pisane po Božjem navdihnjenju, tako jim sedaj odrekajo vsako veljavo. Ker so dali vsakemu prostost, da si vse tolmači po svoji pameti in razičnosti, se je seveda to pokazalo kot nujna posledica. Zato postavljajo lastno vest za jedino voditeljico in merilko življenja in zametavajo vsako drugo ravnilo v delovanju: odtod izvirajo nasprotujoča si mnenja in raznoverstne ločine, ki se često spačijo v naturalizem in racijalizem. Zato že obupujejo, da bi se mogli nazori zjediniti in oznanjajo in priporočajo zvezo v bratovski ljubezni. Prav res; saj moremo biti vsi združeni v medsebojni ljubezni. To je namreč Jezus Kristus najbolj dokazoval, hoteč, da bodi znak njegovih vernikov, da se ljubijo med seboj. Pa kako more vezati serca popolna ljubezen, če duhov ne zjedinja vera? —

Iz teh vzrokov jih je izmed tistih, o katerih smo govorili, prav mnogo iskalo v pravi razumnosti in v želji po resnici, pot izveličanja v katoliški Cerkvi, ker so pač dobro sprevideli, da ne morejo biti zvezani z Jezusom Kristusom kot z glavo, če niso združeni z njegovim telesom, ki je sv. Cerkev, in da ne morejo doseči prave Kristusove vere, če zaničujejo njegovo pravo, sv. Petru in njegovim naslednikom izročeno učeniško službo. Videli so namreč v rimski cerkvi podobo prave cerkve, ki je od Boga, svojega začetnika nezamenljivo označena z jasnimi znamenji: in

zato je med njimi mnogo duhovitih razlagavcev stare dobe, ki so v izverstnih spisih pojasnovali izvor rimske Cerkve od apostolov, nepokvarjenost njenih verskih resnic in stalnost njene uprave. Tako tedaj vas, o bratje naši, ki ste že tristo let v veri ločeni od nas, z ozirom na vzgled teh mož, kličejo bolj naša serca, nego naše besede. „Hitimo vsi v jedinstvo vere in spoznanja Sinu Božjega.“ (Ef. 4, 13.) Dovolite, da Vas povabimo k tej jedinstvi, ki je katoliška Cerkev nikdar ni, in je ne bo pogrešala in da vam ljubeznjivo podajemo roko. Že zdavnej Vas kliče k sebi sv. Cerkev, skupna mati, vsi katoličani vas pričakujejo z bratovskim hrepenenjem, da z nami sveto častite Boga, združeni v popolni ljubezni po spoznavanju jednega evangelija, jedne vere in jednega upanja. (Dalje sledi.)

Otrok Previdnosti

ali

vijolice priserčne hvaležnosti

na grob mojega rednika slavnega spomina, papeža Pija IX. *)

Predgovor.

Popis svojega življenja je brez dvoma prav težavna naloga; kajti ako je „malenkostni jaz junak povesti,“¹⁾ je skušnjava k lastni hvali prav blizu; pravi se pa: *propria laus sordet* (lastna hvala se gabi). Blagovoljni, posebno pobožni bralec naslednjih listov gotovo ne bo našel nobenega sledú lastne hvale od pisateljve osebe; kajti ta nastopa kot „otrok Previdnosti,“ se strogo ravna po zgodovini ter kaže, kako ga je osrečilo neskončno usmiljenje Božje po „prehajajoči milosti“; ne pove pa, kako je s to milostjo sodeloval. Njegova malenkost — malenkostni jaz — ostane tedaj popolnoma v ozadju, in naravni, dosledni sklep je torej rek sv. Pavla: „*Soli Deo honor et gloria!*“ (Le Bogu gre čast in hvala!); in ta rek spolnujejo besede angelja Rafaela do Tobija: „*Opera Dei revelare et confiteri honorificum est.*“ (Djanja Božje razodevati in priznavati je častno.)

Nadalje so me večkrat in na različnih krajih prosili, naj spišem „Zgodovino otroka Mortara,“ ker bi bila mnogim v povzdigo. Tedaj le povelicanje Božje po naznanilu meni skazanih milosti in zboljšanje pobožnih bralcev, ki naj bi za-me in mojo še judovsko družino molili,*) je edini namen, kterega s tem nameravam.

Konečno bodi ta spis ponižna cvetica hvaležnosti, katero položim na grob svojega varovatelja in očeta slavnega spomina, Pija IX, s priserčno prošnjo, da zame in za moje prosi ter me vedno blagoslavlja, kakor me je v življenju tolikokrat blagoslovil.

*) Ta silo mični spis nam je došel pred nekaj časom v mali knjižici, bil poslan od slavnega profesorja dr. Mitterutznerja, za kar smo močno hvaležni, ker zelo zanimalo bo to vse Slovence. Vr.

¹⁾ Angleški pregovor: „The little I the hero of the tale.“

*) Prosimo blage čitatelje, da bi dobrotno molili, v „memento“ jemali, ss. Obhajila darovali itd. na Mortarov namen. Vr.

Ne bom umrl, ampak živel bom,
in oznanoval dela Gospodove.
Ps. 117, 17.

I.

Domovina, stariši, bolezen, kerst.

Bil sem rojen leta 1851, 27. vel. serpana, tedaj v predvečer velikega svetnika in cerkvenega očeta Avguština Bolonjskega, v Cerkvni deržavi, in bil sem šesti med najstarejšimi otroci svojih judovskih starišev. Oče, Rabbi Salomon Levi, bil je tergovec v omenjenem mestu ter je imel svojo hišo v Via delle Lamme. Materi bilo je ime Marijana Padovani. Oba bila sta zelo vdana svoji izraelski veri, izraelskim obredom, ter sta mi dajala po svojih nazorih prav skerbne in lepe nauke. Pri obrezovanju, katero je zapovedano po Mojzesovi postavi, dali so mi hebrejsko ime Gad (Edgar Levi).

Deset mesecev starega napadla me je huda bolezen — zdravniki dejali so, da je želodčna merzlica; v malo dneh se mi je tako shujšalo, da je zdravnik vse upanje zgubil, ozdraviti me. Moji stariši so zelo žalovali in mati sedela je skoro vedno pri moji zibeli, jokala se in zdihovala. Ljubi Bog pa je blagovolil usmiliti se moje revne duše.

V Cerkvni deržavi bilo je judom po neki deržavni postavi strogo prepovedano imeti kerščanske služabnike. Kljub tej prepovedi nahajala se je v naši družini katoliška dekla, Ana Morisi, najberž zategadelj, ker judinje nikakor niso hotele služiti, in ker so kerščanske dekline mnogo zvestejše in zanesljivejše, kar judje sami pripoznajo. Omenjena deržavna postava bila je dana prav za prav le judom v prid, da se izognejo takih slučajev, kakoršen je bil moj. Moji stariši so seveda sami terpeti morali nasledke tega prestopka.

Ana Morisi bila je dobro vzgojena in pobožna deklica, in želela je, kakor je pozneje povedala, pripeljati mojo dušo v nebo; resno mislila je na to, da mi pred smertjo podeli sv. kerst. Čeravno je katekizem dobro znala, vprašala je vendar, da bi varno delala, pri katoliškem tergovcu moje hiše, popolnoma natančno za način, kako se veljavno podeli ta sv. zakrament. Ko me je nekega dne čisto samega v zibeli našla ter mislila, da so mi ure že potekle, vzela je kozarec vode, vtaknila svoj perst vanjo, me pokropila ter me tako kerstila po cerkvenem določilu.¹⁾

II.

Ločitev od moje družine in potovanje v Rim.

V največje začudenje dobre Morisi se je moje stanje po sprejemu sv. kersta polagoma začelo boljšati in počasi sem popolnoma ozdravel. Uboga Ana prišla je zavoljo tega v največjo zadrego in sklenila je po dolgem premišljevanju, stvar popolnoma zamolčati; bala se je namreč, da jo spodé od hiše, ali ji pa še kaj hujšega storé. Tako ostal sem v svoji družini, bil sem judovsko vzgojen, ne da bi kaj slutil, da sem kristjan. — Kakor sem že omenil, vzgojili so me moji stariši in posebno moja mati²⁾ prav goreče in skerbno po Mojzesovi veri. Opravljal sem

¹⁾ Vse te podatke posnel sem nekaj po pismih obravnave, ktera je bila l. 1859 začeta v Bolonji zoper takratnega preiskovalnega predsednika očeta Felletti-ja, nekaj pa iz izpovedeb dekline Ane Morisi.

²⁾ Živi sedaj (1891). 73 let stara, v Rimu z nekaterimi svojih (8) sestrá.

vedno z njimi jutranjo in večerno molitev ter sem obiskaval sinagogo (shodnico). Kmalu naučil sem se v šoli hebrejskega jezika in bral sem enkrat očitno v tempeljnu sv. pismo, vsled česar sem dobil mnogo daril. — Vendar nisem bil popolnoma judovskega mišljenja in sem ter tje naznanjal se je sv. kerst v meni. Ako sem šel z Ano na sprehod in sva prišla h kaki cerkvi, vzel sem klobuček raz glave.*) In ko sem bil enkrat s svojo materjo na cesti ter je šla procesija sv. Petronija mimo, hotel sem jo na vsak način videti. Mati pa se je temu branila, prijela me za roko ter me odpeljala. O Bogu imel sem še prav nedoločen zapopadek, gledal sem ga pa s svojo dušo z veliko spoštljivostjo. Sicer pa v svoji družini nisem nikoli ničesar slišal o kristjanih, niti v dobrem niti v slabem pomenu.

Tako preteklo je skoro sedem let, ko se je Bog mene usmilil, moj kerst naznanil ter me poklical v vidnega uda svete Cerkve in tacega storil.

Bilo je l. 1858, ko je moj bratec Aristid težko bolan, skoro zgubljen, ležal v zibeli. Ko je Morisi srečala neko prijateljico, povedala ji je, da bode mali Aristid kmalu umrl. Prijateljica je odgovorila: „Če je tako, moraš ga kerstiti.“ „Ne, tega ne storim,“ dejala je Morisi, „kerstila sem pred sedem leti njegovega bratca Edgarja in deček rase sedaj med judi.“ „O“, rekla je prijateljica, „Ana, to moraš vendar sv. kerstu spovedniku povedati.“ To se je zgodilo; spovednik sporočil je stvar nadškofu v Boloniji, kardinalu Viale Prelà, ta pisal je o tej stvari papežu Piju IX. Sv. Oče ukazali so nato nadškofu, naj pokliče k sebi deklo Ano Morisi ter jo prav natanko izpraša, kako da je podelila sv. kerst. Svojo izpovedbo morala je dekla s prisego poterditi. Ako bi se pokazalo, da je bil sv. kerst neveljaven, bi o vsi stvari molčali; ako je pa bil veljavno podeljen, zahtevali so papež, da se mali Edgar loči od svojih starišev in svoje družine, ter ga dajo podučiti v katoliški veri v Rimu samem. Kerst bil je veljaven, zatoraj ukazal je nadškof preč. o. Felletti-ju, iz pridigarskega reda, takratnemu predsedniku preiskovalne sodnije v Bolonji, naj izverši papežev ukaz. Dobri oče poskusil je vse, da pripravi moje stariše k temu, da izročé svojega malega Edgarja, za kterega bi skerbeli papež sami, njih deželni poglavar. Vse je bilo zastonj; zatorej so me siloma od njih ločili. 24. junija, ob kakih treh ali štirih zjutraj moral sem od njih slovo vzeti; moja mati bili so pri tej priliki silno žalostni; tudi jaz bil sem ves preplašen in vprašal sem, če mi bodo morebiti ti sodnjijski možje glavo odrezali. Posadili so me v zapert voz; pri mestnih vratih oddali so me orožniku, ki je imel civilno obleko; ta naj bi me spremil v Rim. Začetkoma sem veliko jokal ter klical očeta in mater; moj spremljevalec pa mi je dal nekaj sladkarij in kmalu sem postal bolj miren; nato sem zaspal. Med popotvanjem začele sta dve dobri gospe, ktere sta v našem vozu sedele ter mojo osodo zvedele, govoriti o katoliški veri ter učiti me nekaj molitvic, kakor „Češenasimarijo“ in „Oče naš.“ Zdajci zbudila se je v meni katoliška zavest in nič več nisem jokal. 29. junija 1858 dopoldne dospeli smo v večno mesto.

(Dalje nasl.)

*) Kako osramotiven nauk za marsiktere «stucarje!»

Slovo od Matere Božje.

V življenju zveličanega Petra Jorevija nahajamo naslednjo, zlasti za žensko mladino spodbudno dogodbo. Svetnik vodil je med drugimi tudi deklico velike čednosti in pobožnosti. Do enainvajsetega leta hodila je ta duša kakor angelj sredi med zgubljenimi ljudmi. Naenkrat pa se je začela lepotečiti in ošabnost spridenega sveta posnemati. Molitev, sv. zakramenti, kateri so bili prej tolažba in veselje njene serca, postali so ji nadležni in slednjič je sklenila, zapustiti svojega dušnega voditelja. Ko je še enkrat k njemu prišla, da se hvaležno od njega poslovila, dal ji je ta zapečaten listek v roko ter dejal: „Pojdi še enkrat v kapelico Matere Božje, kjer si navadno vsak dan molila, odpri tam tale listek ter preberi vse od besede do besede.“

Malomarno vzela je listič ter ošla. Ko je prišla v kapelo, je pokleknila, odperla listek ter brala naslednje besede: „Moja ljuba Mati, zdaj sem tukaj, da se od Tebe poslovim. Zahvaljujem se Ti za ljubezen, katero si meni, svojemu otroku, do enainvajsetega leta skazovala. Ker mi je pa svet in njegovo veselje ljubše, kakor Ti in Tvoj Sin, moram nehati, biti Tvoj otrok. Sedaj odidem, vekomaj se ne bodeve več videle.“

Kakor okamenela je nesrečnica klečala. Slednjič omeči se ji serce, s solznimi očmi prosi Boga in presv. Devico odpuščanja. Nato je vstala, hitela k Petru ter padla mu pred kolena; vendar pa govoriti ni mogla. Zveličani jo je milo pogledal ter dejal: „Tedaj, moj otrok, te je Mati Božja zopet nazaj pripeljala? O otrok mojih skerbi, časti Mater Božjo še nadalje, kakor do sedaj, in zveličan boš.“ Zveličani je resnico govoril, kajti dotična oseba umerla je v sluhu svetosti. (Leo. 1894. Nr. 21.)

Marija, moja pomoč.

K Tebi, o Devica mila,
Vsikdar v stiski pribežim;
Vem, ne boš me zapustila,
Ako le Te prav častim.

V kakorkoli kdaj sem sili,
In Te prosim za pomoč,
V mé oberneš obraz mili,
Uma mi razjasniš noč.

Ko v skerbéh sem in bridkosti,
Ko mi dušo greh teží,
Ná-me zreš znad visokosti,
Teža grehov odbeží.

Kedar stiska je naj večja,
Skoraj da pomoči ni,
Takrat Tvoja pomoč sreča
Me, in up mi nov deli.

Ko me satan nadleguje,
Hudo ko me skuša svét,
Ko mi duša omaguje,
Mati si v pomoč mi spét.

Ko v skerbéh sem, zaradi greha,
In že milost skor beží;

Prošnja Tvoja ne preneha,
Spet mi milost zadobi.

Ko bolezen in nadloga
Stiska dušo mi čez moč,
Duša v Tebe upa vboga,
In Ti pošlješ ji pomoč.

K Tebi, o Devica mila,
Duša v stiski pribeží;
Nisi Ti ga zapustila,
Kdor se Tebi izročí.

Ivan Zarnik.

Jezus, Marija, Jožef.

Moja naj bo oporoka,
Preden ko serce razpoka:
Jezus, Marija in Jožef!

Pred ko smerti rop bom blede,
Zadnje bodite besede:
Jezus, Marija in Jožef!

V silni žalosti tolažba,
V bolesti, revah pa oblažba:
Jezus, Marija in Jožef!

Tu ste radost mi edina,
V večnosti sladka milina:
Jezus, Marija in Jožef!

Radoslav.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Čestitanje v škofiji. Kato-liški dom.) V predgod sv. Jakoba so pp. nn. gg. kanoniki z drugim preč. duhovstvom ljubljanskim prevzvišenemu gospodu knezu škofu ob 10ih dopoldne po milgsp. st. proštu opravili navadna godovna voščila. Gospod stoljni prošt so med drugim Prevzvišenemu tudi naznanili sožaljenje zaradi bridke izgube dobrega in ljubljene gosp. brata, kar jih je nedavno zadelo. V odgovoru in zahvali so premilostni višji pastir kakor posebno veselje in milost božjo omenili vstanovljenje novega katoliškega delavskega društva. Pohvalili so tudi vse, ki se pečajo za to lepšo napravo, ter gorko priporočili, da naj bi se izdatno podpiralo tako blago društvo. Močno razveseljeni zaradi tega poročila so se razšli pričujoči. Bog živi najboljšega višega Pastirja še mnogo lét. Bog živi pa tudi verle delavca, ki se tako goreče in v tolikem številu poprijemajo novega društva!

O tej priliki smemo menda tudi omeniti, da zlasti po prizadevanji milostnega prošta gosp. dr. Ant. Jarca ima katoliška družba v Ljubljani že čisto zagotovljen svoj „Katoliški dom“, kateri sicer ni še plačan, dan pa je nanj nakup, 2000 gld. Upa se, da mesca novembra se bode družba vanj preselila. Gg. rokodelci nove družbe se med tem časom shajajo v dosedanjih družbinih prostorih na Starem tergu.

Ljubljana. Družba treznosti. V župniji Šmartno pod Šmarno Goro v ljubljanski dekaniji, vstanovila se je družba treznosti, ktera se kot kanonično vstanovljena razglasi.

Ta družba izvolila si je za pridobitev popolnega odpustka praznik čistega Spočetja Marijinega (8. dec.), in za pridobitev popolnega odpustka 7 let in 7 kvadranten praznik sv. Jožefa (19. marca) in prve tri kvaterne nedelje v letu.

Kanonična vstanovitev te družbe treznosti naj se zaznamva v zapisniku društvenih udov po načinu, kateri je naznanjen v „Dioecesanblatt-u“ VIII, str. 87 l. 1887.

Duhovne vaje se bodo letos obhajale od ponedeljka, 27. avgusta popoldne do petka, 31. avgusta.

Vabljen je tedaj preč. duhovščina, kolikor mogoče mnogoštevilno se jih vdeležiti. Posebno naj bi prišli oni gospodje, kateri se jih že dolgo niso vdeležili.

Častiti gospodje naj svoj sklep naznanijo dekanjskemu vradu, da ta nato do 20. avgusta more v č. ordinarijatu o tej stvari sporočiti.

Kanonična vizitacija in birma. Letšnja III. kanonična vizitacija in birma veršila se bo v cirknjiški in ribniški dekaniji, in sicer: 29. jul. v Dobropolju, 30. jul. v Strugi, 31. jul. v Sodražici, 1. avg. na Gori, 2. avg. v Loškem Potoku, 3. avg. v Dragi, 4. avg. na Blokah, 5. avg. pri Sv. Trojici in 6. avg. v Laščah.

V Štangi, 17. jul. 1894. (Škofov prihod. Novosti pri cerkvi in posvečevanje oltarjev. Birmanje.) Torek, 10. t. m. je bil pomenljiv dan za našo duhovnijo. Imeli smo višjega pastirja, prevzvišenega gospoda knezoškofa med nami. Pripeljali so se že prejšnji večer od sv. Križa k nam. Šli so takoj v cerkev, ki je bila lepo razsvetljena. Po blagoslovu s Sv. R. Telesom so skerbno ogledovali nove naprave, oltarja, prižnico, slikarije, pročelje in zvonik. Všeč posebno jim je bila zares krasna prižnica. Naslednji dan so posvetili stranska oltarja, ktera je bil l. 1890 g. F. Toman prelepo izdelal iz marmorja. Obredi posvečevanja so jako lepi in pomenljivi; opravilo se je pričelo ob sih in je terpelo s sv. mašo vred blizu do 11h. Potem so Prevzvišeni podelili 72 domačim birmancem zakrament svete birme. Slednjič so opravili molitve za mertve, kar je prav spodbudno tudi za vernike. Petje je bilo dostojno v cerkvenem duhu. Pesem k sv. Duhu pred sv. birmo je posebno vgajala Prevzvišenemu. Farani so, kolikor je bilo mogoče, skazovali veselje nad prihodom prevzvišenega knezoškofa z lepim številom mlajev, dnevu primernih napisov in zastáv. Tudi v Poljanah, koder so se vozili Prevzvišeni, je stalo 8 mlajev in dva pomenljiva napisa. Vse to pa se je moralo zveršiti v naglici, kajti malo pred prihodom so delavci delali z največjo hitrostjo; končali pa so še le po odhodu višjega Pastirja.

12. julija se je delo srečno dokončalo. Cerkev je dobila novo krasno pročelje, zvonik se je povišal in z bakrom pokril; tako se je tudi vnanje cerkveno lice čisto predrugačilo in vravnalo. Cerkev se mora sedaj res po neumornem naporu čast. gosp. župnika lepa imenovati. — Prijatelj pridi, in vesel boš. Iz Ljubljane se lahko pride z mešanim vlakom zjutraj; iz Litije se pride v Štango v poldrugi uri peš; še hitreje z vozom, ki se lahko dobi v Litiji.

Novomesto. Šolsko poročilo goruje gimnazije ima v začetku spis: „Samoznake in okrajšave v slovenski stenografiji,“ od profes. Novaka — na 49. Učencev je bilo 174, in sicer iz mesta 21, sicer iz

Kranjskega 136, Spodnje-avstrijska 2; Štajarcev 10; Korošca 2; Primorca 1; Hervat 1. Po jeziku: Slovencev 161; Nemcev 12; Rumun 1. Po veri 1 drugoverec.

Iz Štajerskega. (Marsikaj.) Draga Danica, naša buditeljica, naša učiteljica! Prav rad ti izpolnim tvojo željo in ti pošljem zopet nekaj verstic iz mile naše domovine.

Kakor sem ti že poročal, smo se vedno bali za naše poljske pridelke in smo prosili večnega Očeta, naj nas obvaruje hudega vremena; in res, do zdaj nas je še vselej uslišal in z veseljem shranujemo prve poljske pridelke, ki so prav lepo dozoreli.

Seveda pa ne smemo biti nehvaležni otroci, ampak zahvaliti se hočemo že zdaj ljubemu Bogu, da, hvaliti ga hočemo vedno; saj nas opominja sv. pesnik, da naj vedno hvalimo in slavimo dobrega Boga.

Tudi pozni jesenski pridelki kaj lepo kažejo, posebno pa se nadjamo obilo jabelk in hrušk, pa tudi vinska terta nas bo, če ne pride kaj hudega na njo, povabila v obilno, bogato tergatev.

Zdaj ti imam pa še nekaj družega potožiti! Kamorkoli pride človek, povsod se sliši enakomerno vzdihovanje: Slaba, slaba je dandanes na svetu! Ta glas odmeva iz ust mladih in starih, bogatih in ubogih. In kaj je neki krivo, da so sedanji časi tako slabi? Nu, razlagal si bo morda vsak drugače, gotovo pa je eno — odvernitev od Boga! Le pogledjmo malo po svetu! Kako pa se Stvarnik nebes in zemlje dandanes časti? Da, priznati moramo žalostno resnico, da se dandanes vstvarjene reči bolj častijo, kakor Stvarnik sam, kateremu edino gre vsa čast.

Sveta vera, tista nebeška iskrica, žali, ugasuje med ljudmi in tema zmote se širi vedno bolj. In kakšni so nasledki brezverskega življenja? Žalostni, to gotovo vsakdo prizná; čitati je treba le časnike, kateri nam prinašajo dan na dan strašne vesti o groznih samomorih; da v najnovejšem času se širijo ti peklenski čini že — med mladino! In kaj je neki krivo temu?

Vere manjka, ko bi ta dragi zaklad imeli stariši in otroci ter bili kerščansko in v strahu Božjem izrejeni, ter vedeli, da samomorivec gre po naj krajšem potu v večni ogenj, bi ne bilo toliko samomorov.

Vere manjka pri zakonskih; zato ni čuda, da zastrupi hudobni mož svojo ženo, da umori spridena žena moža. Ko bi verovala v večno življenje po smerti in v večno terpljenje hudobnih, ne storila bi kaj takega!

In kaj prižene mater do groznega sklepa, da pogubi sebe in nedolžno stvarico v deročih valovih? Nevera je, ki jo pripelja na to strašno pot; ona ji budi seveda varajočo misel, da je s smertjo vse končano. Kaj pa je glavni vzrok nevere? Ne vem, če mi bo kak zdravomisleči človek ugovarjal, ako terdim, da je temu brezverskemu življenju največ kriva slaba vzgoja otrok! Stariši so tisti dobri vertnar, ki vsadi dobro seme v lepo obdelano gredico, v nedolžno serce svojih otrok; zato pa gorjé starišem, ki ne skerbijo za dobro kerščansko vzgojo otrok! Njih lastni otroci bodo na sodnji dan njih sodniki. Cvetlico, na gredici vsajeno, je treba pridno zalivati in pri tem opravilu imajo glavno vlogo gosp.

kateheti in pa učitelji. Pa žali, da je kerščanski nauk dandanes le zadnji predmet, kateremu je odločeno tako malo ur. Trebalo bi posebno v sedanjem času veliko več ur za kerščanski poduk in tudi prav pobožnih gosp. učiteljev, kateri bi se trudili, da bi vsadili v mladih srcih nepremagljiv steber, na katerega je zidal Kristus svojo cerkev.

Le, ako začnemo pri mladini, upajmo, da se poverne zopet prava vera, ki jo je naš Gospod Kristus učil ljudstvo, in ako to dosežemo, dosegli smo tudi druge, namreč boljše čase, katere nam bo Bog podaril. Zatorej pa vsi dragi bratje, na delo, na delo za Boga, za vero, dom, cesarja! Povernimo se k večnemu Očetu, od katerega izhaja vsak dober dar!

Posvečevanje nedelj v okolici. Pod tem na slovom piše „Ed.“: „Od kompetentne strani doznali smo, da se mali obertniki v teržaški okolici — posebno št. Ivanskega okraja — jako malo ozirajo na postavne določbe o nedeljskem počitku. To obžalujemo ne le v interesu dotičnih obertnikov samih, kateri zapadejo zasluženi denarni globi, ampak obsojamo tako brezbriznost, odnosno kristolovje posebno zato, ker je narod slovenski na glasu kot veren in lojalen narod. Kdor pa hoče zaslužiti ta dva častna pridevka, mora se pokoriti cerkvi in gosposki. „Posvečuj nedelje in praznike!“ veli cerkev in to cerkveno zapoved podpirajo razne oberte naredbe civilnih oblasti o nedeljskem počitku. „Daj cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega!“ „Skerbi za gmotno svojo korist, a ne pozabi svoje duše!“ — Zares žalostno je, da je treba slovenske okoličane v javnih glasilih opominjati na verske dolžnosti, katere jim nalaga poleg cerkvenih zapovedi celo tudi ministerska naredba!

Iz Gradca je 23. t. m. prišel naš nekdanji gojenec Bošnjak Ivan Krajnovič, zdaj frančiškan P. Angélo Julij. Bivši že prej posvečen doveršil je na univerzi v Gradcu z odliko bogoslovske nauke in vernil se je nazaj v Ramo, v Bosni, svojo domovino, kjer bode misijonaril kot šolski učenik, duhovni pastir itd. P. Krajnovič bode prav pripraven za ondotni kraj, v katerem je zraven 6000 katoličanov še kacic 2000 mohamedanov, ker pridobil si je po več deželah dosti obširno oliko in znanje jezikov. Šolal se je na prvo pri oo. Trapistih v Marija-Zvezdi, potem je v Ljubljani zveršil začetne in nekaj latinskih šol, dalje v Travniku; kot svečenik je bil nekaj časa na Italijanskem, dalje v bogoslovji v Ljubljani in zdaj poslednjič še v Gradcu.

Dva njegovih tovarišev Marko Tvrđković in Iv. Kujundžić še študirata, prvi pri oo. jezuitih v Št. Andreju, drugi v verhbosanskem semenišču v Sarajevu.

Z Dunaja. (Cerkveni redovi in njihovi nasprotniki.) Navadili smo že davno, da čujemo po listih, cerkvi sovražnih, zasmehujoče šale in zabavljice o cerkvenih redovih, premlčevajo pa se te neslanosti po shodih in v družbah. Nekaterim ljudem ni prav in po volji nobena stvarica, ako tiče redovnike; ni jim po volji njihova vzgoja, dnevni red, njihovi nauki, celo njihova hišna oprava ne; liberali protivijo se z vsemi štirimi, da bi se redovniki kje naselili, in pritožujejo se proti naselbinam, ki obstojajo že stoletja, in najrajši bi jih pomedli raz zemljo. In če kdo natančno prevdari vsa ta naspro-

tovanja, sprevidi, da: Več sovražnikov, več častí, — in —: Ose se ne vsedajo na najslabše sadje. — Vse kar je bilo dobro, plemenito in lepo, imelo je že od nekdanj največ sovražnikov; to očitno in skrito nasprotovanje zoper cerkvene redove je jasen dokaz neutrudnega sovražnika od začetka, ki se je bil očitno uperl Bogu, Gospodu in Stvarniku, kateri po skrivnih sklepih dopušča, da seje seme hudobije na njivo večnega zveličanja. Ni dvomiti, da ljudje, kateri mu pri tem počenjanji pomagajo z besedo, s peresom itd., so takorekoč v njegovi službi in menda se ne bo motil, kdor meni, da veliko jih je dandanes popolnoma obsedenih. Kako drugač bi mogli s tako potuhnjeno jezo sovražiti vse, kar je dobro. V svoji neskončni previdnosti dopusti Bog tudi hudo na svetu, da se to, kar je zares dobro, pokaže v toliko lepšem svitu. Pri tem počenjanju sovražnikov sv. cerkve vresničuje se izrek: *Caumniare audacter, semper aliquid haeret.* Le derzno obrekuj, nekaj se vselej prime.

Toda resen in prevdaren človek more samo obžalovati ljudi, kateri zavirajo razširjanje kraljestva Božjega na zemlji, kateri zadržujejo dejanje sv. Cerkve in njenega najlepšega, najblazjega cvetja, ki so redovi. Ti ljudje hodijo ob kraju prepada, v katerega se vsak hip utegnejo prekucniti. Sovražniki sv. Cerkve nasprotujejo zveličavnim naredbam Božjim na zemlji, in s tem nastopijo kot očitni in skriti sovražniki Boga samega, in ker se protivijo namenom Gospodovim, kopljejo si brčzdno, iz katerega se težko, težko več pride. Izgledi iz zgodovine nam pričajo, da Bog kaznuje take svoje nasprotnike naposled z dušno slepoto, da v svojem delovanju vedno napredujejo in s hitrimi koraki naproti hité svojemu pogubljenju; mnogokrat jih ne more več doseči milost Božja, kadar jim pride zadnja ura in jih morí vest; prejeti ne morejo svetih zakramentov, in časih v slepoti svojega serca prevzetno in z zasmehom odpravijo duhovna, kateri se jim bliža v imenu Gospodovem, časih celo s kletvijo v grešnih ustih izdihnejo nesrečno dušo. Kako žalosten in še bolj strašan konec! — In potem — kakšna večnost! — Kdo se ne spomni tu besed sv. Duha: Strašno je, pasti v roke živemu Bogu!

Oglejmo si vso stvar natančneje. Poprej naj opomnim: Kar so v najrazcvetlejšem vertu najlepše, najljubkejše vertnice in cvetlice, to so v občudovanje vrednem vertu Božjem, v raju sv. Cerkve redovi; to so njeni najkrasnejši cvetovi, najdragocenejši kras. — Naj odgovorjam najprvo vprašanju: Kaj vendar delajo redovniki? V čem je njihovo dejanje, njihov poklic? — Odgovor: Pred vsem hrepené, da posvetijo sami sebe, in da se bližajo z zvestim spolnjevanjem redovnih pravil popolnemu izgledu katoliškega kristijana, odrešenega z dragoceno kervjó Jezusa Kristusa. Vedno hrepenenje po posvečenji samega sebe, to prizadevanje doseči izgled in podobo pravega, je podlaga in temelj vsemu nadaljnemu delovanju. Kdor ne posvečuje samega sebe, muči se zastonj, ker njegovo delo nima Božjega blagoslova — kdor dela brez Boga, dela zastonj; seme, ki ga seje, pade na skalnata tla. Poglejmo dalje! Kakšno je zunanje delovanje redovnikov? Kdor bi hotel na to vprašanje popolno odgovoriti, popisal bi cele knjige; naj odgovorim kratko: Kar so storili cerkveni redovi od svojega početka pa do danes za kraljestvo Božje in

torej v srečo in blagor vsemu človeštvu, in kar delajo še dandanašnji, to je neizmerno. Koliko dobrega so storili že s svojo pobožno molitvijo, s postom in drugimi deli zatajevanja, kako so s tem Boga častili, koliko so človeštvu dobrega sprosili in koliko zla od njega odvernil, to je zapisano v knjigi življenja in razkrije se tistega velikega dne, ko se zberó narodi vseh časov k poslednji sodbi. — Kdo popiše vse delovanje, trud in nadloge, vse kar so prestali pogumni oznanjevalci evangelija v daljnih deželah, kdo popiše velike vspehe, katere so priborili v čast Božjo, v časni in večni blagor bližnjega! Koliko jih je, ki so zaključili s svojo kervjo blago, plodonosno delovanje, in zdaj se blišče na vse veke kot prijatelji Božji in izvoljenci v raji nebeškem! Kdo bi pač samo slutl vse dobro, kar so storili redovniki z lepimi nauki in opomini v spovednici in z navdušenimi govori na prižnici? Kdo naj povoljno popiše napredke v dobrem, ki so jih povzročili v stoletjih s podukom in vzgojo mladine, z obdelovanjem zemlje, s skerbjo za gojenje umetnosti in znanosti, katere so nekaj cvetele, kakor je znano, samo še v samostanih, v tem ko je drugod nemir divjajočih vojsk in glas orožja zatiral vse pravo duhovno življenje in ko je teptalo kopito sovražnih konj vsak cvét s trudem priborjene omike? Koliko poterpljenja in zatajevanja je treba v postrežbo bolnikov, kjer se morajo napeti vse dušne in telesne sile? In koliko mirú, duševnega ravnotežja in poterpljenja je treba, da se streže leta in leta malim, bolehnim otrokom, da se podučujejo in vzgajajo? Kako težavno je dušno pastirstvo, koliko zahteva truda, dušnega in telesnega! Naposled premislimo še vse dobro, katero se sploh premalo ceni in katero storé redovniki s tem, da dajejo stotinam dela in opravka, da delé ubožcem hrano in podporo, in omogočijo mnogim nadarjenim mladeničem, kateri bi se zgubili vsled ubožnosti, da se razvijó in izučó, in se tako mnogokrat povzdignejo na visoko mesto. Srečen sem, da tu lahko govorim iz svoje prijetne skušnje; tudi jaz sem dobival, kot reven dijak ljubljanski, celih pet let hrano pri gg. duhovnih, in tudi sicer so me podpirali plemenito in nesebično s svetom in dejanjem, in le tako mi je bilo mogoče dobro izveršiti svoje študije. Moje serce gorí v hvaležnosti do častitih gospodov, kateri so mi pomagali tako velikodušno. Čeravno sem jim bil prav za prav čisto tuj; toda kervavi mi serce pri misli, da mi zavoljo svojih skromnih razmér ni moč pokazati njim, ki že davno počivajo v miru, svojo hvaležnost v toliki meri, kakor bi želel in kakor iz serca hrepenim. Bog naj sprejme — quia desunt vires, ker mi ni moč — milostno mojo voljo namesto dejanja! — Ako si ogleđamo blagonosno delovanje cerkvenih redov nepristransko in brez predsodkov, tedaj mora pripoznati celó sovražnik sv. Cerkve, da so storili neskončno veliko in še vedno delajo v čast Božjo, v razširjanje njegovega kraljestva na zemlji in v časni in večni blagor človeštva. (Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Rim. (Slavonska liturgija.) Sv. zbor za obrede je l. 1892 razglasil nekatere odloke, ki zadevajo rabo slavonskega jezika v liturgiji.

1. Jezik, ki se ima rabiti pri liturgijskih opravilih, je staroslovenščina (kjer namreč je sla-

vonski v postavni rabi), ne pa novošegni slovanski ali ljudski jezik.

2. Ni dopuščeno mašo brati ali peti tako, da bi bila nekaj slovenščina, nekaj pa latinščina; vender se more dopustiti, koder je slovanski jezik bolj razširjen, da list in evangelij potem ko se je izpél v latinščini, se poje tudi v staroslovenščini.

3. Mašniki, ki imajo pravico, v slovenskem jeziku maševati in duhovne ure moliti, smejo ne le rabiti slovanski jezik kot liturgijski, temveč ako imajo službo v cerkvi, kjer se rabi latinščina, morajo mašo in duhovne ure peti v latinščini. To veljá tudi mašnikom ki latinski mašujejo in ure molijo, pa službujejo v cerkvi, kjer je slovanski jezik v redni rabi.

Anglikanski škof newjorški Huntigton *) je narisal sled-čo žalostno podobo o ameriškanskih protestanških razceplinah ali sektah: „Več kot polovica teh verskih občin v naši deržavi, velicih in malih, živi dandanes ravno v nasprotji z Gospodovo pridigo na gori kralju tega sveta, o katerem je dejal Izveličar, „on nima dela pri meni“, odpirajo vrata na stežaj in ga puščajo tam notri, kjer lahko napravi desetkrat več škode, kot se zgodi s preganjanjem, zapeljevanjem in bogotajstvom od zunaj. On pokupuje posestva, hrani ključe od cerkvenih vrat, daje bogatim rodovinom sedeže v prvi versti, najema in plačuje kor, dobiva denar z loterijo in glediščnimi predstavami, velí nižjemu ljudstvu ostati zunaj ali pa jim preskerbi kje daleč proč kako misijonsko kapelo, napravlja, da kažejo ženske v cerkvi mesto pobožnosti svojo obleko, prirojeno po najnovejši modi. On skerbi tudi za to, da dobivajo cerkvene službe le bogati trgovci, politiki in društveni voditelji v roke, nikdar pa ne delavci in rokodelci, kateri nimajo ničesar, razven pobožnosti in zdravega, prirodnega razuma; izbira volji vladajoče stranke vgodne pastorge in vlada vodi tako protestanško cerkveno občino in cerkev. Kaj je tako duševno malikovanje mamoni na čast družega, nego izdajanje vlade križanega Izveličarja in Odrešenika njegovemu nasprotniku? Kje ostane na taki način od Boga zapovedano bratovstvo vseh ljudi? („Wanderer“ v Min. št. 1210.)

1. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vel. serpan (avgust).

a) Glavni namen:

Rešitev socialnega vprašanja.

b) Posebni nameni:

1. **Verige sv. Petra.** Ta in vsak dan meseca vse naznanjene, pa še ne zabilježene ali hitro nastale zadeve. Združenje ločenih kerščanskih narodov z rimsko materno cerkvijo. Več ponesrečenih.

2. **S. Alfons Marija Ligvori.** Kongregacija presv. Odrešenika. Mnogo ljudskih misijonov. Vredno oskerbovanje zakramenta sv. pokore.

3. **Najdenje koščic sv. Štefana.** Večja neustrašenost pri množenju težav. Hudo skušani.

*) Naj se te verstice primerjajo s pismom sv. Očeta do protestantov v današnji številki „Zg. Danice“, da naj se že vernejo nazaj v katoliško Cerkev, ker sami vidijo, kako so vsi razdžani v svojem verstvu

4. **S. Dominik.** Red sv. Dominika. Pospešitelji molitvenega apostolstva. Katol. vseučilišče v Freiburgu. Več brezslužbenih.

5. **Marija Snežnica.** Najbolj nesrečni grešniki in grešnice. Poklicanje dobrih mladeničev v duhovsko čast Nove maše.

6. **Kristusovo presvitlejje.** Zadoščanje za hudo in pregrešno poškodovanje Kristusove cerkve na Ogerskem. «Duhovni in obhajanci.»

7. **S. Kajetan.** Oblastva. Pomoč v prevelikih domačih skerbéh in težavah. Rešitev dobrega imena. Povernitev obertne zmožnosti.

8. **S. Peter Faber.** Letošnje duhovne vaje. Povzdig kersčanskega ljudstva iz verske vnemarnosti in spačenosti. Gojitev notranjega življenja.

9. **S. Roman.** Največja čujočnost zoper kugo socijaldemokratičnih spisov. Težavnost varhov in mnogi varovanci.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Sestra priporoča bolno sestro za zdravje.

Zahvale.

Preserčna zahvala Naši lj. Gospej za naglo in nepričakovano ozdravljenje od dolge in nevarne bolezni v glavi.

Marija M.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Slovensko katoliško delavsko društvo.) Društvo s tem imenom je vis. vlada 14. julija 1894 dovolila. Podporni ud je vsak, ki plačuje najmanj 1 gld., ali pa 25 gld. na enkrat. Med nameni je tudi podpiranje udov in ker je tako društvo vse hvale vredno, je vredno tudi gorke podpore. Sprejemajo se hvaležno tudi naj manjši darovi. Društvo je politično in želeli je, da pristopajo tudi delavci zunaj Ljubljane.

Opomnjeno še bodi, da namen društva je, čim najtesneje združevati razbegane delavce, da se skupno olikujejo, blažé in branijo svoje pravice. V nedeljo 22. t. m. je bil vstanovni shod. O poli 9ih je bila sv. maša (mil. gosp. prelata dr. A. Čebaška) v cerkvi Jezusovega presv. Serca z nagovorom dr. Ev. Kreka, ki je duša pri tem gibanju. Potem vstanovni shod in prvi občni zbor v dvorani katol. rokodelskega doma, a) nagovor predsednika pripravlj. odbora in g. dr. Kreka, b) sprejemanje udov, c) volitev odbora, d) sklepanje v društvenih zadevah. Že precej pri tej priliki je bilo sprejetih 350 družbenikov. Tolikega vspeha ni imelo kmalu kako novo društvo. Slava verlim ljubljanskim delavcem!

Bratovščina vednega čiščenja Presv. Rošnj. Telesa bode prihodnji četrtek, 2. avgusta, v samostanski cerkvi pri č. mm. Uršulinkah obhajala svojo redno mesečno pobožnost. Perva sv. maša bo ob 4ih zjutraj. Ob 5ih bo slovenska pridiga in potem sv. maša z

blagoslovoma za žive in mertve bratovske ude. Tud je pri tej priliki skupno sv. Obhajilo.

„**Danica**“, društvo slovenskih visokošolcev na Dunaju, je po mnogih nasprotljajih poterjeno. Hvala Bogu! Imelo bo vse pravice, kakor druga slovanska akademična društva. Poganjali so se za nje slovenski derž. poslanci, zlasti gr. Hohenwart in g. Povše. S tem so osramoteni fudi hudomušni nasprotniki tega tako poštenega podjetja. Bog živi naše verle katoliške visokošolce!

Znižana cena. Nova knjiga z naslovom: „Življenje in delovanje sv. Vincencija Pavljanskega“ se dobiva v zakristiji cerkve Jezusovega presv. Serca v Ljubljani, in veljá vezana od zdaj le — 60 soldov.

Razpisane so župnija Kresnice, v litijski dekaniji; župnija Krašnja, v moravški dekaniji, in župnija Ajdovec v žužemberški dekaniji.

Prošnji za fari Kresnice in Ajdovec napravijo naj se na visoko c. kr. deželno vlado v Ljubljani; ona za fari Krašnja pa do preč. stoljnega kapiteljna v Ljubljani.

Prošnje izročé naj se do 12. avgusta 1894.

Duh. spremembe v ljubljanski škofji. Č. g. Karol Ceme, župnik na Kresnicah, dobil je fari Dol; č. g. Andrej Česenj, kaplan v Moravčah, fari Podgrad, in č. g. Ign. Žitnik, korni vikar ljubljanske stoljnice, mesto kurata c. kr. moške kaznilnice v Ljubljani. — Č. g. Mih. Bogolin, župnik v Ajdovcu, in č. g. Alojzij Rožič, župnik v Krašnji, prestavljena gresta v stalni pokoj vsled lastne prošnje. — Premeščeni bili so naslednji č. g. g.: Ant. Medved, duh. pomočnik v Semiču, v Černomelj, in Matija Slak, duh. pom. v Vodica, v Mengeš; č. g. Jož. Koblar, sem. duhoven nastavljen je kot Poklukarjev beneficijat in duh. pom. v Gorjah.

Terst. Mašniki novoposvečeni so bili 15. jul. v stoljnici sv. Justa č. g. g.: Anton Germek iz Tersta (imel je novo mašo ravno tam pri sv. Jakobu 22. t. m.); Fr. Guštin in Andr. Zink — oba z Rojane in sta imela novo mašo ravno tam, preteklo nedeljo, prvi zjutraj ob 8ih, drugi ob desetih; Val. Klinar iz Kroke na Kranjskem (nova maša 29. jul. v Kropi); Jož. Krainc iz Kopra; Venc. Šileny iz Klubske na Češkem; Henrik Šanec s Tomaja (nova maša ravno tam); Ljud. Čiković iz Kastva, in Ant. Debelič iz Kopra; čakati morata gg. Iv. Fransin iz Tersta, in Ant. Mecchia iz Kopra, ker nimata še postavne starosti; eden ni bil posvečen zaradi bolezni.

Dobrotni darovi.

Za dijško mizo: G. J. Janežič 1 gld. — 7 gld. 15 kr. pridna Zofi Kvedrova v Retjah v Loskem potoku nabrala to svoto povodom nove maše čast. gosp. Fr. Knavs-a. (To je lepa prilika pomagati marsikteremu dobremu mladenču k prihodnji novi maši. — Bog plati 1000krat zbiravki in darovavcem! Vr.) — Čast. g. župnik Jož. Preša 3 gld.

Za sv. Detinstro: Čast. g. Matija Kolar, župnik v D. M. v Polji, 24 gld.

Za katol. delavsko društvo: Preč. g. kan. Andrej Zamejč kot podporni družbenik za vselej 25 gld.

Za sv. Očeta: Z. Ovsiš č. g. župnik Jož. Preša 6 gld. 32 kr. — Fara Horjul po č. g. župniku 9 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Marija M. 1 svetinjo. — Neimenovana 2 kroni.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana 2 kroni.